

sjećanje na dušana stranića

17. siječnja ove godine na zagrebačkom krematoriju oprostili smo se od Dušana Stranića, svi njegovi prijatelji, kolege, poštovaoci i znanci, duboko suosjećajući s njegovom obitelji, svjesni da smo toga časa i mi ostali prikraćeni za jedno iznimno prijateljstvo i pomoć koju nam je za života tako nesebično pružao.

Naš Duško, ili naš Dodo, kako smo ga mi, njegovi kolege od milja zvali, studirao je na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u klasama prof. Humla i prof. Pinkave, kod kojih je i diplomirao, da bi već zarana postao istaknutim zagrebačkim glazbenikom i članom Zagrebačkog kvarteta, prvim violinistom orkestra Zagrebačke filharmonije i orkestra HNK, te konačno i članom Zagrebačkih solista u generaciji onih koji su s maestrom Janigrom na čelu još davne 1956. godine, po riječima američke kritike, trajno stavili ime grada Zagreba na glazbenu kartu svijeta. Uz jedan prekid a po odlasku maestra Janigra iz Zagreba 1969. godine, naš Dodo ponovno je sa Zagrebačkim solistima da bi sada uz mjesto violista preuzeo i mjesto uspješnog organizatora turneja i koncerata, te vještog pregovarača za čitav niz koncertnih nastupa i turneja diljem svijeta i u nas. Zajedno smo prošli od dalekog Novog Zelanda, Australije, Kine, Indije preko Beča, Rima, Münchena, Berlina, Pariza, Londona, Madrida, najvećih gradova Sjeverne Amerike, te daleko na jug preko Meksika, Ria, Sao Paula do Buenos Airesa i još južnije do predjela gdje smo djelovali poput glazbenih misionara ili pionira. Sav taj velik broj koncerata, kao i onih u nas, ostaju u dubokom sjećanju, a s tobom, dragi Dodo, kao da nam je bilo lakše dijeliti zajedno i dobro i zlo u svim tim prilikama, a za nagradu redali su se i veliki uspjesi.

Njegova neposrednost i iskrenost u gesti ogledaju se i u jednom gotovo nevjerovatnom detalju. U Valenciji, nakon našeg koncerta u teatru, naš menadžer u Španjolskoj kazao nam je u tijeku generalne probe "Tosce", da će proba biti s Placidom Domingom, ali da će on samo markirati na toj probi. Dakako da smo Dodo i ja brzo ostavili svoje stvari u hotelu i pojurili natrag u teatar da slušamo Dominga. Iako se nismo poznavali, Dodo ga je oslovio i zamolio da barem jednu ariju otpjeva punom ljepotom svog glasa, budući da s našim ansamblom sutra, kad je premijera, već sviramo na Palmi de Majorki. Maestro Domingo nas je prvo začuđeno gledao, a onda kazao kako je bio na drugom dijelu našeg koncerta i da je bio oduševljen, te da nema problema, pjevat će za nas dvojicu i naš ansambl. Malobrojni u teatru ostali su zapanjeni!

Studioznost i predanost glazbi Dušana Stranića ogleda se i kroz njegovu fonoteku, koju je s ljubavlju i ukusom dugoročno stvarao i danas je jedna od najbogatijih u nas. Ona je bila, uz umjetničku djelatnost, osnovom njegovog širokog poimanja interpretativnih dosega, kao i znalačka raščlamba unutar glazbenih epoha i umjetničkih veličina zadnjih sto godina. Stoga se i na tom polju Dodino mišljenje cijenilo i uvažavalo.

Za sve nas koji ostajemo duboko prikraćeni zbog tvog odlaska, ostaje vjera da te nismo izgubili, jer tvoj lik, tvoje djelo i tvoj duh ostaju s nama kao trajna vrijednost, koju ćemo nositi s ponosom u svojim srcima.

Tonko Ninić i tvoji kolege